Aventurile submarinului DOX

21

REEDITARE

EDITURA GUTINUL S.R.L.

Baia Mare (4800), str. E. Teodoroiu, nr. 4,
Telefon – fax 062 / 417177 jud. Maramureş
1994

AVENTURILE SUBMARINULUI **DOX**

de H. WARREN traducere de L. HÁRSU

I

CĂLĂREȚUL VALURILOR

EDITURA Ig. Herlz BUCUREȘTI

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului său servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpină George în tovărășia unui tânăr prinț negru fac din „Aventurile submarinului Dox" *una din cele mai interesante lecturi.*

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare lună, cu o copertă splendidă în patru culori, în broșuri de 64 pagini, în condițiuni tehnice ireproșabile.

ISBN 973-9083-55-2

I. IN PRIMEJDIE DE MOARTE

SUBMARINUL se odihnea în golful scăldat în razele soarelui. Căpitanul Farrow vroia să plece deabia pe 'nserat deoarece marea Flores pe care trebuiau s'o străbată, forfotea de vapoare.

De aceea, după ce ajunsese în insula Tigrului, dăduse ordin de stopare pentru o odihnă de o jumătate de zi. După întâmplarea din urmă cu epava-fantomă, nițică odihnă nu le strica.

Pe bord domnea multă mișcare. Marinarii se foloseau de prilej ca să-și mai pună în regulă rufăriă căci lungul șir de aventuri din timpul din urmă nu le dăduse răgaz. George nu se îngrijea de fleacuri de-al de astea, știind că Petre îi poartă el de grije. Se plimba deci pe punte privind din când în când la întinsul apei care se pierde în nemărginire. Pe-aici nu treceau vapoare, insula nefiind în drumul lor obișnuit. Totuși nu strica să fie prevăzători, deoarece mările acestea erau cutreerate de multe vase dintre carî unele destul de suspecte. Pirateria și contrabanda erau -aci în floare.

Deodată îi veni gust tânărului să se scalde. Se duse în cabina sa și-și puse costumul de baie. Când ieși iar pe punte, căpitanul îi zise:

— Ia seama, dragul meu, cu rechinii nu e de glumit.

George se uită îngrijorat la mare. Apa era în locul acela atât de limpede încât se vedea până la fund, adică la o adâncime de vreo zece metri. Anemonele în fel de fel de forme și culori sclipeau în apă, pești multicolori săgetau adâncul mării — tabloul era atât de încântător încât uită cu totul de rechini.

Acești tigri ai mărilor nu se potriveau de fel cu frumusețile din cuprinsul apei nesfârșite. Tânărul întoarse capul și răspunse zâmbind tatălui său:

— Nu se vede nici urmă de rechini, tată, așa că n'am de ce mă teme. Și-apoi, voi căuta să mă ațiu tot pe lângă submarin; după cum vezi, nu mi se poate întâmpla nimic. Dacă totuși s'ar întâmpla să-i vie poftă unei astfel de dihănii să mă atace, voi avea destulă vreme să alerg pe submarin.

— Bine, băiatule, zise căpitanul cu nițică îndoială în glas. Vezi numai de nu te îndepărta prea mult de vas.

Farrow zâmbi mândru de fiul său când îl văzu sărind sprinten și mlădios în apă, pe urmă se întoarse spre Petre și-i zise:

— Petre, te-aș ruga să nu-l slăbești din ochi pe George. Adevărat că nu se zărește nici un rechin deocamdată, dar lighioanele astea răsar pe neașteptate când nu te mai poți feri de ele.

— Lasă, domnule căpitan, că nu-i dau eu răgaz; mă duc să-mi aduc puşca şi poţi fi fără grije, răspunse Uriaşul şi se întoarse după câteva momente cu o coşcogeamitea puşcă ale cărei gloanţe puteau ucide aproape o balenă.

Se aşeză pe urmă lângă parapet şi se uita la George care înota cu voluptate în jurul submarinului la o depărtare de opt sau zece metri. Petre îşi plimba privirea în toate părţile să vadă dacă nu se iveşte de undeva vreun rechin, se uită în fundul apei dar nu zări nimic.

George părea să aibă dreptate; aici nu era rost de vreo pradă, pentru aceşti tâlhari ai mărilor, de aceea se ţineau mai bine în linia vapoarelor de unde le putea cădea mai lesne vreo pleaşcă.

Tânărul se bălăcea voios în apă şi se simţea atât de bine încât umbla cu gândul să-i spună tatălui său să îngăduie şi celorlalţi tovarăşi această plăcere, când auzi pe Petre răcnind:

— Ia seama, George, vin după pupă!

Uriaşul zărise, cu ochii măriţi de spaimă, desprinzându-se din stânca de coral a ţărmului două fâşii înguste colorate cari se repezeau ca săgeata spre tânărul său stăpân. Nu putuse încă deosebi ce puteau fi, dar prin exclamaţia lui atrăsese atenţia doctorului Bertram care stătea lângă el.

Deabia văzu acesta cele două panglici vii tâşnind direct spre George, că se îngălbeni la faţă. Smulse iute revolverul de la brâu şi strigă lui Petre cu glas răguşit de emoţie:

— Repede, Petre! Sunt doi şerpi de mare, cei mai primejdioşi din câţi există. Dacă-l ajung, George e pierdut!

Uriașul păli și el. Știa ce înseamnă mușcătura acestor șerpi veninoși și văzuse cu ochii lui oameni murind în urma unei singure mușcături. Aruncă pușca din mână și apucă revolverul. Intervenția lui ar fi fost însă acum de prisos, căci tânărul auzind strigătul de alarmă, cotise după pupa vasului, punând astfel între ei și primejdioasele târâtoare o stavilă. Când acestea fură numai la șase metri de el, ridică mâna spre Petre care, înțelese ce vroia să spună George, apoi ca o săgeată se lăsă afund.

Manevra aceasta datorită inteligenței tânărului și prezenței de spirit a Uriașului, avu deplin succes. Petre slobozi un glonț care nimeri una din reptile ajunsă la doi metri de George, șarpele ieși aproape pe jumătate din apă, apoi pieri în adânc.

Al doilea glonț trecu însă fără să atingă grozava târâtoare. Aceasta zări pe George care tocmai vroia să se ridice la suprafață și se repezi spre el.

Și iarăși trase Petre, deși știa bine că în apă nu va putea să-și ajungă ținta. Totuși glonțul care trecu pe lângă trupul său îi dădea de știre tânărului că primejdia nu era încă înlăturată.

Cu o smucitură se aruncă în lături. Era salvarea lui, căci șarpele nu-l atinse și din pricina iuțelei trecu numai ca o săgeată pe lângă el.

George înotă cu disperare spre suprafață, dar grozava târâtoare venea înfuriată după prada care părea că-i va scăpa în ultimul moment.

Poate că știa de moartea tovarășei ei, sau poate fusese chiar perechea și vroia acum să se răzbune împotriva ucigașului.

Și se va părea ciudat cititorilor cele ce spunem, dar există la Tropice cazuri când soața unui șarpe ucis a urmărit pe o mare distanță pe ucigaș pentru a-și răzbuna tovarășul și nu s'a lăsat până nu și-a înfipt colții ei veninoși în carnea ucigașului.

Acelaș lucru părea să fie și acum, căci șarpele se repezise turbat după George neslăbindu-l o clipă. Nici de data asta Petre nu putea trage în șarpe, de oarece trupul lui George îl acoperea.

La prora submarinului se afla însă prințul indian care știa cum trebue să tragă ca să nimerească în apă. Scoase și el revolverul de la brâu, ochi, și cele două gloanțe ale sale urmate unul după altul se înfipseră în trupul grozavei târâtoare care tocmai vroia să-și înfigă colții în pulpa tânărului. Șarpele se zvârcoli de câteva ori în loc apoi se lăsă nițel mai afund, ceeace dădu răgaz lui George s'ajungă la submarin. Petre se aplecă peste parapet, îl apucă de subțiori și cu o smucitură puternică îl trase pe punte.

Deși prințul nimerise într'adevăr șarpele, acesta nu murise încă. Și oricât de grav era rănit, reușì totuși să înoate pe urmele tânărului, atât de grozav era dorul lui de răzbunare.

Trupul reptilei se izbi cu un plescăit de cheresteaua de oțel a vasului, la câțiva centimetri numai de picioarele lui George, pe care l-ar fi ajuns cu siguranță dacă nu l-ar fi tras atât de repede Petre pe punte.

Prințul trase din nou. Capul hidos al șarpelui fu sfărâmat într'o clipă de gloanțe, apoi reptila căzu în linie dreaptă până la fund unde trupul ei avea să servească de hrană crabilor cari nu vor lăsa nici măcar urmă din el.

George era galben la față și emoționat încă de primejdia prin care trecuse. Strânse în tăcere mâna lui Petre și a prințului Ghasna. Șerpii aceia erau într'adevăr mai grozavi decât cel mai mare rechin. Pe când față de un astfel de monstru al mărilor s'ar fi putut apăra și ar fi reușit să scape fără ajutorul altcuiva, de târâtoarele acelea cu mușcătura lor înveninată nu i-ar fi fost cu putință.

Căpitanul Farrow era deasemenea palid la față. Se apropiă de George și-i zise cu tremur în glas:

— Dragul meu copil, de astădată ai scăpat chiar ca prin urechile acului. Moartea te pândea mai aproape ca niciodată. Șerpii aceștia sunt cei mai veninoși din câți există și doctorul Bertram, cu toată știința lui, n'ar fi putut să te scape. Fii, te rog, mai prevăzător pe viitor când vei vrea să te scalzi prin apele acestea — lecția să-ți folosească pentru mai târziu.

— Ai dreptate, tată. Pentru moment mi-a trecut pofta de scăldat, oricât de îmbietoare ar fi apa. În largul mării sunt sigur că nu pot întâlni astfel de șerpi veninoși.

— În schimb alți monștri primejdioși, răspunse căpitanul cu seriozitate. Te-ai convins și tu de câteva ori până acum. În sfârșit! Să mulțumim lui Dumnezeu că ai scăpat numai cu spaima.

George se îndreptă, pierdut în gânduri, spre

cabina lui să se îmbrace. Avea un fel de presimțire că va mai trece încă prin multe și mari primejdii în viața lui. Drept e că Farrow avea intenția să pornească în cel mai scurt timp spre „Insula Odihnei", locul lor sigur de refugiu, o voce lăuntrică îi spunea însă tânărului că se va scurge multă vreme până să ajungă ei acolo și multe vor mai avea de întâmpinat.

Când ieși din cabină ca să se urce pe punte, Sanja veni în grabă spre el. Frumoasa fiică a prințului îl privea cu ochii plini de spaimă, și-i zise apucându-i mâinile:

— Oh, George, ce-am auzit! Te rog din suflet făgăduiește-mi că vei fi mai prevăzător de-acum înainte. N'aș mai putea trăi dacă ți s'ar întâmpla ceva. Viața mea fără tine n'ar avea nici un rost.

— Da, Sanja mea dragă, voi fi mai prevăzător gândindu-mă la tine, răspunse el cu adâncă dragoste.

Doctorul Bertram, care tocmai vroia să iasă din cabină, se trase repede îndărăt când îi văzu dar ei erau așa de preocupați de ale lor încât nici nu-l băgară de seamă și se urcară amândoi pe punte. Căpitanul Farrow privi îngrijorat cerul și zise lui Rindow care stătea lângă el:

— După cum mi se pare mie, vom avea o furtună strașnică. De aceea ar fi bine să ieșim din golf fiindcă s'ar putea ca furtuna să se preschimbe într'un adevărat ciclon și e de preferat să ne apuce în larg decât aci unde vântul ne-ar putea izbi de stânci, pe când acolo ne putem lăsa în adânc.

Rindow își îndreaptă privirea spre vest. Văzu că se pregătea într'adevăr din direcția aceea un ciclon. Farrow dădu ordin imediat să coboare toți în interiorul submarinului căci de obicei, cicloanele se stârnesc brusc. Dacă îi apuca aici în golful acesta plin de stânci, făcea vasul praf. Nici cel mai dibaci cârmaciu nu i-ar putea opune împotrivire.

Marinarii, cari observaseră și ei primejdia care se apropia, coborâră repede scărița, pe când pe punte nu mai rămase decât Farrow, George și Rindow. Mașinile duduiră și submarinul ieși din golful unde George era cât p'aci să-și găsească moartea.

Cu o viteză din ce în ce mai mare îndrepta căpitanul Farrow submarinul spre sud-est ca să iasă cât mai repede din haosul acela de stânci ale insulei Tigrilor. Uraganul venea dinspre vest și odată ajunși în marea Flores, primejdia era înlăturată.

George zări jos pe punte puşca lui Petre pe care acesta o aruncase în momentul când cei doi șerpi vruseseră să-l atace și pe care o uitase acolo. O luă în brațe cu gând s'o ducă în submarin când se vor afunda în apă ca să se ferească de ciclon. Deodată văzură apărând în apropierea vasului o insulă împădurită. Farrow făcu un scurt ocol vrând să treacă aproape de ea ca să nu piardă timp, dar când fură la vreo cincizeci de metri de insulă văzură un mic golf și tabloul pe care îl avură acum în fața lor era ceva la care nu s'ar fi așteptat pentru nimic în lume.

Se frecară mai întâi la ochi crezând că visează. Pe o scândură îngustă rotunjită la

capăt și trasă de o mică barcă cu motor, stătea un om înalt și lat în spete, un European.

Barca era condusă de un Malaiez și se îndrepta spre partea de răsărit a golfului.

Ciudatul călăreț al valurilor locuia probabil în insula aceea singuratică. Nici el, nici Malaiezul nu zăriseră încă submarinul.

Prietenii noștri se uitau unul la altul clătinând capul peste măsură de mirați. Când își întoarseră iar ochii spre individul acela ciudat zăriră ceva care făcu să le înghețe sângele în vine. Un rechin uriaș înota spre el, fără ca omul, preocupat de a-și ține echilibrul pe scândură, să aibă habar ce se petrece în spatele său. *(Vezi ilustrația copertei).*

Să strige? Dacă străinul ar fi întors capul și ar fi văzut ce-l aștepta, spaima l-ar fi făcut să se rostogolească în apă. Dar și așa tot pierdut era, căci rechinul se afla acum numai la câțiva metri de el. George văzu că orice clipă e prețioasă. Fără să mai stea pe gânduri puse pușca la ochi și trase trei gloanțe unul după altul. Chiar dacă nu reușea să ucidă cu ele monstrul, cel puțin îl speria.

Așa se și întâmplă. Monstrul se aruncă brusc în lături apoi trecu pe lângă submarin și dispăru în mare.

La auzul împușcăturilor călărețul valurilor se întoarse, dar cu atâta dibăcie încât scândura nici măcar nu se zgudui. Văzu rechinul uriaș și înțelese imediat că scăpase de la o moarte cumplită. Fără să pară de fel mirat de apariția submarinului, ridică mâna în semn de salut, la care cei de pe „Dox" răspunseră în același fel. Farrow ar fi vrut să stea nițel

de vorbă cu el dar un vânt cald se stârni deodată vestind apropierea uraganului. Călăreţul valurilor simţise şi el ce se pregăteşte căci Malaiezul trase repede barca la mal. Necunoscutul sări sprinten pe uscat, mai salută odată pe cei de pe submarin apoi dispăru în tufiş.

„Dox"-ul se îndepărtă şi el repede, trecu de insulă şi când fu la capătul ei Farrow zise către George şi Rindow:

— Aici ne lăsăm afund. Insula apără niţel de furia ciclonului care vine dinspre vest. Dacă reuşim să ajungem la o adâncime de opt metri, suntem în siguranţă.

Coborâră şi ei repede scărita, lăsară oblonul şi tancurile de balast fură golite complect. În câteva momente vasul era la adâncimea hotărâtă. Aci unde erau ei acum, ciclonul deabia se simţea printr'o legănare uşoară a submarinului.

Farrow povesti doctorului, secundului, inginerului şi prinţului Ghasna de întâlnirea cu ciudatul călăreţ al valurilor, apoi adăugă:

— Sunt foarte curios să-l cunosc, de aceea m'am oprit aci. După ce se va potoli furtuna, ieşim la suprafaţă şi ne ducem să vizităm golful unde l-am văzut oprindu-se. Probabil că locueşte chiar pe insula asta singuratecă şi pare să fie un om interesant. Cum George e acela care l-a scăpat de la moarte, şi-i e dator recunoştinţă, sper că ne va primi cu bucurie.

— Da zău, tată, să ne ducem! făcu tânărul cu însufleţire. Mă bucur de pe-acum să-i fac cunoştinţa. Ai băgat de seamă că nici n'a tresărit când s'a întors şi a văzut rechinul la

spatele lui? Omul acesta trebue să fie foarte curajos. Oare ce l-o fi făcut să se stabilească pe insula aceea?

— Vom afla-o noi în curând, răspunse căpitanul. Ciclonul pare să fi slăbit şi peste vreo două ceasuri ne putem ridica iar la suprafaţă.

II. UN OM CIUDAT

DUPĂ O JUMĂTATE DE CEAS legănările vasului încetară. Ciclonul părea să fi trecut şi la adâncimea unde se aflau ei aproape că nici nu se mai simţea. Dar câte vase se vor fi izbit de stânci, câte din ele va fi sfărâmat în calea lui!

Acum încă valurile pe cari le ridica erau destul de mari ca să poată fi o primejdie pentru submarin. Trebuiau deci să mai rămână în apă încă vreo două ceasuri, deşi George întreba la fiecare cinci minute dacă n'a sosit în sfârşit momentul să se ducă pe insulă.

Tânărul de-abia aştepta să afle cine era omul acela ciudat. Dar şi mai curios era să ştie ce îndemnase pe un om atât de viteaz şi îndrăzneţ să se aşeze prin pustietatea aceea. Nu făcea de fel impresia să fie sătul de lume.

Farrow zâmbi când văzu pe fiul său atât de nerăbdător după ce trecu răgazul de două ceasuri şi la a nu ştiu câta întrebare a lui răspunse:

— Da, dragul meu, acum când marea s'a potolit simţitor, putem ieşi la suprafaţă ca să-ţi satisfaci curiozitatea. Acest locuitor —

să-i zicem sihastru — de pe insulă — va fi bănuit desigur că vom vroi să-l vizităm şi nu m'aşi mira să-l găsim aşteptându-ne în golful în care l-am văzut mai adineaurea pierind.

Pompele goliră apa din tancurile de balast, vasul se ridică încetişor, dar când ajunse la doi metri de suprafaţă începu să se clatine destul de tare, dovada că furtuna fusese atât de violentă încât valurile nu se potoliseră încă.

Farrow ar mai fi rămas încă un ceas sub apă; văzu însă înfrigurarea fiului său şi bucuria pe care acesta o manifesta şi nu vru să-i strice hatârul. Şi-apoi, vasul său drag se luptase şi în alte dăţi cu furtunile cele mai grozave fără să i se întâmple nimic. Ridică periscopul şi văzu că deşi marea era încă destul de agitată, nu prezinta însă nici o primejdie pentru submarin.

Cum ieşi la suprafaţă, George urcă scăriţa care ducea în turn şi privi cu încordare spre insulă. Farrow căuta să abată niţel vasul spre un loc mai adăpostit, unde ştia că era mai ferit de valuri. Drept e că şi aci îl izbeau în coastă, dar nu-i puteau pricinui nici o pagubă. În sfârşit ajunse în golf.

După cum se aştepta de altfel, necunoscutul ieşi din desiş şi le făcu semn cu mâna. Când submarinul fu mai aproape de ţărm, omul le strigă:

— Până la zece metri puteţi înainta, domnilor, pe urmă trebue să vă opriţi ca să nu se împotmolească vasul. Dacă permiteţi, vin eu să vă iau.

La un fluerat scurt al lui, Malaiezu ieşi din tufiş şi-i ajută să împingă barca cu motor în

apă, în timp ce Farrow se oprise la distanța indicată.

În câteva minute barca se alipi de trupul de oțel al submarinului. Farrow, George, Rindow și Petre se aplecară peste parapet și priveau curioși la omul acela ciudat.

Era înalt, bine legat și părea să fie foarte vânjos. Chipul său simpatic te câștiga de la prima vedere.

— Domnilor, începu el, numele meu e Enric Martens și presupun că am în fața mea pe domnul căpitan Farrow și tovarășii săi, cărora am să le mulțumesc că sunt acum în viață și nu în pântecele rechinului.

— Adevărat, răspunse mirat Farrow, noi suntem. Salvatorul dumitale e fiul meu George, care se bucură tot atât de mult ca și mine că a scăpat „din ghiarele monstrului" — ca să mă servesc de o expresie obișnuită — pe un compatriot de-al meu.

Își strânseră cu căldură mâinile, apoi Martens îi rugă să coboare în barcă.

Când ajunseră la țărm, necunoscutul le zise:

— Să-mi dați voie să vă ofer ospitalitate în coliba mea. Sunteți probabil foarte curioși să știți ce caut eu singur cu Malaiezul meu Bonga pe insula asta pustie. Vă voi satisface cu plăcere această curiozitate, cu atât mai mult, cu cât sper că-mi veți putea fi chiar de folos, domnule Farrow. Am auzit multe despre dumneata înainte de-a mă refugia aici, căci sunt într'adevăr un fugar, adaugă el cu amărăciune.

— Ca și noi, răspunse căpitanul zâmbind.

Bănuesc că ai fost nedreptățit, judecând după chipul dumitale.

— Mulțumesc din suflet pentru aceste cuvinte, domnule căpitan. Sunt nevinovat de ce mi se impută, deși în Makassar am fost luat drept un bandit și criminal. De două luni trăesc pe insula asta pustie, tot nădăjduind că voi găsi aici dovada nevinovăției mele.

În timp ce vorbeau, Martens, care mergea înainte, străbătea o potecă în desiș. Insula era mai mare decât li se păruse lui Farrow și tovarășilor săi. După zece minute de drum ajunseră într'un luminiș mare unde se afla o colibă drăguță din bambu.

— Am venit aici cu șase servitori Malaiezi cari îmi erau foarte devotați, zise iar Martens, și mi-au ridicat coliba asta, dar cinci din ei au dispărut în chip misterios. Nu pot să pricep ce s'au făcut. Bonga, singurul care mi-a mai rămas, susține că au fost luați de un duh rău. Mai că-mi vine și mie să cred că are dreptate, deși nu sunt superstițios din fire.

— Te rog să ne povestești în liniște, răspunse Farrow cu seriozitate. Poate că-ți vom fi de ajutor. A, căsuța e într'adevăr cât se poate de drăguță! adăugă dânsul văzând terasa împodobită cu flori. Și zici că Malaiezii ți-au făcut-o?

— Da. Țineau foarte mult la mine, de aceea nu pot crede că au plecat de bună voie. Și apoi, le-ar fi fost cu neputință, deoarece nu avem aici decât barca cu motor.

— Ar fi fost dealtminteri o mare îndrăzneală pentru ei, căci de la Makassar până aici sunt peste trei sute de kilometri.

— Şi totuşi am făcut drumul într'o noapte pe o furtună grozavă, răspunse Martens zâmbind. Din asta poţi deduce cât mi-erau de devotaţi bieţii Malaiezi. Acum te-aş ruga să asculţi întâmplarea care m'a silit să fug din Makassar şi din pricina căreia sunt considerat un criminal de rând.

Îmi făcusem împreună cu un compatriot în Makassar un birou de export care mergea binişor. Făceam negoţ mai ales cu reşină, trepan şi copra. Cum spuneam, afacerile mergeau satisfăcător, dar Hess, tovarăşul meu, era o fire neastâmpărată. Pleca uneori în barca noastră cu motor şi lipsea câte o săptămână încheiată. Acum două luni, tocmai după ce încasasem o sumă mai mare de bani, îmi făcu o propunere care mi se păru la început cam ciudată. Zicea să cumpărăm cu banii aceştia câştigaţi dintr'o afacere întâmplătoare şi de cari ne puteam lipsi, un secret după urma căruia ne-am putea îmbogăţi repede. Deoarece aveam absolută încredere în el, m'am învoit, deşi Hess nu prea vroia să-mi spună despre ce e vorba. Atâta numai m'a lăsat să înţeleg că taina s'ar afla pe insula aceasta a Tigrului, pe care mi-a descris-o atât de amănunţit că am găsit-o lesne după ce-am fugit din oraş şi pentru care motiv m'am şi refugiat aici.

Hess a plecat chiar în seara aceea cu banii luând cu el şi armele lui, precum şi un fel de desagă de care nu se despărţea niciodată când pleca la drum. Nu mi-a spus dacă ia barca noastră sau alt vas — şi asta a fost nenorocirea mea, căci a doua zi s'a găsit în port casca

lui colonială. După părerea tuturor. Hess căzuse în apă. Cercetările n'ar fi avut nici un rost căci fluxul trebuie să i fi dus de mult trupul în largul mării. Deodată se zvoni că eu mi-aşi fi omorât tovarăşul. Poliţia primi o scrisoare anonimă în care i se spunea că făptuisem crima pentru a-mi însuşi suma. De unde ştia anonimul despre ea, nu'nţeleg nici acum. Bănuiala se întări când spusei că banii îi luase Hess cu el. Situaţia mea devenea din zi în zi mai critică şi eram sigur că în cele din urmă voi fi arestat. De aceea mi-am luat pe cei şase Malaiezi credincioşi cu mine şi am fugit. Am pornit cu barca mea cu motor într'o seară pe o furtună grozavă. Eu, pe scândură, cum m'aţi văzut astăzi, căci era sportul meu favorit în care reuşisem să capăt o îndemânare uimitoare. Sunt de două luni aici dar n'am ajuns încă să cutreer toată insula, mai ales partea de nord a ei.

După ce mi-am făcut coliba pe care o vedeţi, cinci din Malaiezi au dispărut brusc, ceea ce m'a făcut să-mi pierd cu desăvîrşire capul. Ultimul a dispărut săptămâna trecută. Mă băteam uneori cu gândul dacă, n'ar fi mai bine să mă întorc la Makassar şi să mă predau autorităţilor, pe urmă îmi ziceam că poate tot voi reuşi să descopăr taina despre care-mi vorbise Hess. Vrei să mă ajuţi dumneata, domnule căpitan?

— Bucuros, răspunse Farrow. Noi nu ne dăm înlături de la astfel de lucruri şi dacă aşi putea să-ţi fac un bine, mi-ar face multă plăcere. În timp ce povesteai dumneata, am şi început să cumpănesc cam ce-ar putea să fie.

Eu înclin să cred că tovarăşul dumitale Hess nici n'a fost omorât. Mai mult încă, s'ar putea să fi fost adus chiar aici pe insulă şi se află undeva în partea de nord a ei, pe care dumneata n'ai cercetat-o încă. Cu siguranţă că scrisoarea anonimă a pornit de la ticălosul care avea tot interesul să te înlăture din cale. N'ar fi de mirare ca să fie chiar un concurent de-al dumitale. Deocamdată e vorba să cercetăm partea de nord a insulei. Dacă pădurea e atât de deasă că nu se poate pătrunde în ea, vom încerca să intrăm în desiş prin partea de sud, ancorând vasul la coastă.

— A, ai dreptate, făcu Martens cu bucurie. Eu n'am avut timp, fiind ocupat cu instalaţia, pe urmă, când am văzut cum îmi dispar oamenii unul după altul, m'am zăpăcit de tot. Acum mi-am recăpătat vechea mea energie şi-ţi voi dovedi, domnule căpitan, că ajutorul meu nu e de nesocotit. Astăzi nu mai putem întreprinde nimic deoarece peste două ceasuri se va întuneca.

— E de-ajuns ca să putem face un înconjur al insulei. Părerea mea ar fi să ne servim de barca dumitale. S'ar putea ca în partea aceea insula să fie locuită şi e mai bine să nu se vadă submarinul.

— Cum să nu, domnule Farrow! Să plecăm imediat, răspunse în grabă Martens. Când am venit acum două luni aici, am ocolit într'o zi insula cu barca şi nu mi-a trebuit mai mult decât un ceas pentru asta, deşi barca era bine încărcată, fiindcă a trebuit să iau cu mine o provizie mare de benzină la plecare. Cred că acum nu ne trebue mai mult de trei

sferturi de ceas. Până ne întoarcem noi, Bonga o să ne pregătească masa. Sper că veți fi oaspeții mei peste noapte, nu e așa, domnilor? Deasemenea rog ca ofițerii submarinului să ia parte la cină.

— Firește, domnule Martens. Mai mult încă: avem și noi musafiri pe bord, un prinț indian cu fiica lui pe cari îi vom târî cu noi — ca să zic așa. A, dar asta ce-a fost?

Din desișul dinspre nord se auzise un răcnet cum nu mai auzise Farrow până atunci. Avea ceva și omenesc și de animal în acelaș timp. Se uită încremenit la tovarășii săi cari îl priveau și ei uluiți. Bănuiau că era ceva suspect la mijloc. Dar Martens râse și le zise liniștit:

— La început m'am speriat și eu de țipătul acesta, pe urmă mi-am dat seama ce trebue să fie. Probabil că sunt niște maimuțe pe-acolo, căci am zărit odată, pe când mă dusesem în junglă să vânez vreo sălbătăciune, o făptură mică cățărându-se cu o iuțeală uimitoare pe un copac și pierind apoi în frunziș. Cu puțin înainte auzisem și eu răcnetul acesta venind din desiș, așa că mi-am dat imediat seama de unde vine. Trebue să fie o așa zisă „Maimuță-urlătoare". În insula mea vor fi fiind multe specii de animale necunoscute încă de naturaliști.

— Hm! Pe cât știu, acest soiu de maimuțe trăesc numai în America de Sud, s'ar putea însă să fie și în regiunea mării Flores exemplare din această specie. Zici că era într'adevăr o maimuță, domnule Martens?

— Așa cred cel puțin. Era o făptură mică, de culoare închisă, care sărea cu mare repeziciune de pe o cracă pe cealaltă. La început am crezut că e un urangutan, fiindcă era mai mare ca o maimuță obișnuită, mi-am dat însă imediat seama că trupul părea mult mai subțirel.

Farrow clătină capul îngândurat și ascultă încordat spre desiș de unde se auzi iarăși strigătul acela ciudat, de astădată urmat de alte strigăte la fel, unele mai apropiate, altele mai îndepărtate.

— S'ar putea zice că sunt oameni cari își răspund ca să se înțeleagă între ei, făcu Farrow foarte mirat.

— Așa mi s'a părut și mie la început până ce am văzut maimuța. Și apoi nu-mi pot închipui ca o făptură omenească să fie în stare să sară cu atâta îndemânare de pe o cracă pe alta. Nici n'am apucat să trag, atât de repede dispăruse. Totuși sunt, fără să mă laud, un foarte bun țintaș.

— Ai băgat de seamă dacă făptura pe care o luai drept maimuță avea păr pe trup? cercetă Farrow cu interes.

Martens îl privi nedumirit, pe urmă răspunse:

— Te rog să mă ierți, căpitane, dar crezi dumneata într'adevăr că putea să fie o făptură omenească? Eu sunt sigur că nu. Prea multă sprinteneală și trupul prea mic pentru un om, deși ceva prea mare pentru o maimuță.

— Așa dar, bănuești că ar putea fi o nouă specie de maimuțe urlătoare ca acelea din America de Sud? întrebă Farrow, zâmbind, pe

Martens. Eu însă sunt de părere că există posibilitatea să avem deaface cu un popor de pitici necunoscut încă, de pildă ca Ifiii din ținuturile Congoului African și Dajacii din Borneo.

— Hm, la asta nu m'am gândit, deși am auzit și eu despre aceste popoare de pigmei. Drept e că după mlădierea și proporțiile corpului dar nu, nu poate avea un om atâta sprinteneală în mișcări.

— Dacă a fost deprins din frageda copilărie, mai mult încă, de generații întregi să trăiască prin copaci, e foarte cu putință. De pildă, am auzit acum în urmă că s'au descoperit în Sumatra astfel de făpturi cari trăesc prin păduri și savanții nu știu încă dacă sunt oameni sau maimuțe. În orice caz, se cere să fim cu băgare de seamă și să presupunem că avem de-aface cu oameni; s'ar mai putea ca să fie o legătură între ei și dispariția Malaiezilor dumitale, domnule Martens. Mie nu-mi prea plac strigătele acestea repetate de când ne aflăm noi pe insulă. Par să fie niște semnale pe cari și le dau între ei.

Martens părea năucit.

— Domnule Farrow, sunt de două luni aici și ar fi trebuit să văd pe unul din ei mai deaproape. Si-apoi, ce să aibă cu Malaiezii mei?

— Să-ți spun eeva, domnule Martens, răspunse după câteva momente de gândire căpitanul. Am trecut în ultimii optsprezece ani — și mai ales de când îl am pe fiul meu cu mine — prin atâtea întâmplări cât nici prin vis nu-i poate trece cuiva. Și uite la ce concluzie am ajuns în ce privește misterul care

te înconjoară. Părerea mea e că Malaiezii dumitale trăesc. Au fost numai luați pentru un scop oarecare. Gândul mă duce și mai departe dar nu-ți spun pentrucă ți s'ar părea fantastic. Acum să plecăm; vreau să caut un loc prielnic de unde să putem pătrunde mai lesne prin partea de nord în insulă.

Martens clătină îngândurat capul.

— Domnule căpitan, multe am auzit despre dumneata și nu m'aș mira ca presupunerile dumitale să se adeverească. Mai mult încă, sunt aproape sigur că vei găsi pe Hess bun sdravăn și-l vei salva din ghiarele acelora cari îl țin prizonier.

— Eu nu sunt așa de sigur ca dumneata, domnule Martens. Dacă poporul acesta de băștinași cari trăiesc prin copaci ca maimuțele au aceleași obiceiuri ca locuitorii insulei Salomon, Hess e pierdut, răspunse foarte grav Farrow.

— A, vrei să spui că aceia sunt vânători de capete și mâncători de oameni. În cazul acesta, ai dreptate, nu mai e nici o speranță pentru sărmanul meu tovarăș. Eu totuși rămân la ideea mea. Cred că nu sunt oameni ci maimuțe. Nu poate un om să se urce cu atâta iuțeală pe copaci.

— Poate că vei fi mulțumit mai târziu să avem de-aface cu băștinași decât cu alții, răspunse Farrow zâmbind. Acum să nu mai pierdem vremea cu vorbe de prisos și să ocolim insula cât mai e lumină ca să putem fi îndărăt când se va înopta.

— Bine, plecăm imediat. Să dau mai întâi

ordine pentru cină lui Bonga. Câți veți fi cu toții, domnule căpitan?

— În afară de cei pe cari îi vezi aci, va mai veni Bruh, doctorul Bertram, Hagen, prințul Ghasna și Sanja, fiica lui, răspunse Farrow.

— Un moment, vă rog, și sunt gata.

Martens chemă pe Malaiez și-i porunci să pregătească masa pentru nouă persoane, apoi își duse musafirii pe poteca îngustă care ducea pe coasta de răsărit. Trecură cu barca pe lângă submarin și Farrow strigă secundului care luase comanda în lipsa lui, să fie gata peste un ceas când se va întoarce să-i ia la Martens unde erau poftiți cu toții la masă.

După câteva minute barca ușoară cu motor ieși din golf și se îndrepta spre coasta de vest a insulei.

Farrow rugă pe Martens să meargă mai încet ca să poată observa mai bine desișul care împrejmuia insula. Mai pretutindeni era o plajă lată de zece până la douăzeci de metri, pe urmă începea zidul nepătruns de verdeață.

Ochii ageri ai lui Farrow și tovarășilor săi deprinși cu astfel de lucruri zăreau pe alocurea câte o mică rarişte pe unde nu era greu de pătruns în desiș. Nu era însă acum timpul de făcut cercetări de oarece trebuiau să arunce mai întâi o ochire generală asupra întregului cuprins al insulei.

Ocoleau acum partea de nord. Farrow, care privise până acum nepăsător, se ridică deodată în picioare și-și îndreptă trupul. George știa că gestul însemna că în tatăl său se trezise un viu interes pentru cele ce vedea. De

aceea începu să se uite și el cu încordare spre desiș.

În două rânduri Farrow făcu o mișcare cu capul ceeace determină și pe ceilalți să-i urmărească privirea. Văzură și ei niște rariști în desiș de unde porneau poteci bătătorite. Erau însă atât de puțin vizibile încât Martens nici nu le băgă de seamă. Căpitanul nu-i pomeni însă nimic de ele, nici după ce se întoarseră lângă submarin ca să ia și pe ceilalți pe insulă.

— Domnule Martens, îi zise el încet în timp ce Sanja cobora în barcă, mi se pare că tot eu am avut dreptate. Nu sunt maimuțe ci oameni.

Martens îl privi uluit și vru să spună ceva, el însă îl opri cu un gest și începu să discute cu însuflețire cu tânăra prințesă indiană. Dar când barca trase la mal, tăcu brusc și rămase pe gânduri. George înțelese că-i amenință iar o mare primejdie.

În timp ce înaintau pe potecă spre luminiș, căpitanul șopti lui Martens:

— Să sperăm că vom mai găsi pe Bonga unde l-am lăsat, deși nu prea cred. Pare-mi-se că țipetele pe cari le luai dumneata drept ale maimuțelor au o însemnătate foarte primejdioasă pentru noi. S'ar putea însă ca tocmai ele să ne prilejuiască descoperirea tainei care ne înconjoară.

Martens clătină numai capul în tăcere căci ajunseseră în luminișul unde se afla coliba. Pe vatră ardea focul și o căldare în care fierbea niște pește răspândea un miros plăcut în colibă. Dar Bonga nu era acolo și nici nu veni la repetatele chemări ale stăpânului său.

— Vezi, de asta mă temeam eu, zise Farrow. Acum însă încep să sper şi eu că-l vom găsi pe Hess al dumitale în viaţă. A, începe să se întunece!

— Ştii ce, domnule căpitan, parcă mi s'a făcut frică să mai rămân pe insulă. N'ar fi mai bine să ne petrecem noaptea pe submarinul dumitale? Mai ales pentru domnişoara, locul e prea primejdios pe insulă.

— Se 'nţelege că nu putem rămâne peste noapte aici, răspunse Farrow, deşi tare-aş fi vroit să văd şi eu cum au reuşit omuleţii aceia să biruie pe o matahală ca Malaiezul dumitale.

— Tot aşa de voinici erau şi ceilalţi mici. Mă miră foarte mult şi faptul că nu se vede pe-aici nici o urmă de luptă.

Căpitanul aprinse lampa de buzunar şi cercetă cu băgare de seamă locul în jurul colibei. George făcu acelaşi lucru dar împins de curiozitate se afunda din ce în ce mai adânc pe potecă. Găsi într'adevăr nişte urme micuţe cari se continuau prin iarba înaltă până la desiş. Văzu aci copaci mai răriţi într'un loc. Intră în desiş şi rămase o clipă uimit. Pe o bucăţică de loc se vedeau întipărite urme de mulţi paşi mititei ca de la copii de zece-doisprezece ani. Aşadar tatăl său avusese dreptate. În pădure trăiau într'adevăr pitici cari se căţărau pe copaci ca şi maimuţele.

Va avea el oare norocul să vadă la faţă vreuna din făpturile acestea ciudate? Sau mai mult încă, va putea descoperi ascunzătoarea lor? Şi ce-ar fi să izbutească să scape pe

Malaiezi până a nu apuca să-i ucidă ei? Gândul acesta îl făcea să grăbească pasul, căutând în acelaș timp să nu facă șgomot ca să nu-l simtă piticii.

Nu mai auzi exclamația tatălui său care se aplecase lângă foc și ridică de jos un obiect mititel.

— Să ne întoarcem imediat pe submarin, zise căpitanul îngrijorat. Asta trebue să fie un vârf de săgeată; văd că e mânjit cu un lichid gălbui, probabil otravă. E arma de care se slujesc popoarele primitive. Să plecăm repede, altminteri s'ar putea să ne pomenim cu astfel de săgeți plouând din copaci peste noi. Insula nu se poate vizita decât în cursul zilei, după cum văd eu. Dar George unde e? strigă el privind speriat în jurul său.

— L-am văzut îndreptându-se spre partea de nord a desișului; cerceta aplecat spre pământ cu lampa de buzunar.

— Iar a pornit-o singur de capul lui, făcu Farrow necăjit și îngrijorat. Nici nu bănuește ce primejdie îl pândește. A, ia auziți! Cu siguranță că l-au văzut.

Din desișul apropiat răsunară iar strigătele acelea ciudate. Acum se știa hotărât că nu erau maimuțe ci oameni, și deși atât de mici, aveau arme foarte primejdioase de cari știau să se servească la timp.

Deabia o putu reține puțintel pe Sanja care vroia s'alerge în desiș, după dragul ei George. Farrow căuta s'o liniștească deși sufletul îi era cuprins de o mare teamă pentru soarta fiului său.

— Acum nu putem întreprinde nimic, zise

el. Trebue s'aşteptăm până mâine dimineaţă. Numai la lumina zilei am putea încerca să pătrundem în desiş şi să avem posibilitatea să-i vedem pe pigmei. Dacă am încerca s'o facem acum, ne expunem să ne pomenim, cu săgeţi otrăvite curgând ca grindina peste capetele noastre, până a avea noi vreme să-i simţim. Îndepărtaţi-vă de foc să nu fim văzuţi.

Cu toate că era un sacrificiu ceea ce făcea, Farrow ieşi cel dintâi din luminiş. Ceilalţi îl urmau în tăcere. Înţelegeau ce se petrece în sufletul tovarăşului lor, dar îşi dădeau şi ei seama că pentru moment nu era nimic de făcut. Chiar şi aşa drumul acum la ieşirea din insulă era destul de primejdios, căci nu se putea şti dacă piticii nu stau cocoţaţi în vârfurile copacilor şi-i pândesc ca să-i împroaşte cu săgeţi otrăvite.

Farrow nu cuteza s'aprindă lampa de buzunar şi le dăduse şi celorlalţi în grijă să se ferească de o nesocotinţă ca asta. Păşeau unul în urma altuia pe poteca îngustă prin bezna desişului atingându-se mereu cu mâna ca să nu se rătăcească.

În cap mergea căpitanul şi după el Sanja care plângea înăbuşit. Petre încheia coloana; se bătea cu gândul dacă n'ar fi mai bine să se întoarcă şi să-l caute el singur pe George. Deşi ar fi făcut-o bucuros, nu putea călca însă ordinul stăpânului său şi-şi dădea şi el seama că ar fi fost tot degeaba; ba se expunea să fie nimerit de vreo săgeată de-a piticilor şi tot nu l-ar fi putut ajuta pe dragul lui George.

Căpitanul Farrow grăbi instinctiv pasul, când se auziră iar, foarte aproape de ei, glasurile a-

celea ciudate. Probabil că văzuseră luminișul din fața colibei pustiu și se luaseră după fugari. În pădure domnea întuneric beznă și trebue să fi avut ochi de pisică pentru a se putea orienta atât de bine.

— În pas gimnastic! comandă căpitanul cu glas înăbușit.

Din fericire convoiul ajunsese aproape de coasta de răsărit. Numai câteva minute îi mai despărțea de golf. Săriră repede în barcă apoi Petre o împinse cu putere de la mal. Era și timpul căci îndată ce ajunseră la submarin, se auziră din desișul de pe mal țipetele acelea ciudate. Farrow se temea chiar să nu fie ajunși de săgețile piticilor, în vreme ce se vor urca în turn. Probabil însă că, deși îl vedeau foarte bine prin întuneric, li se făcuse frică de această namilă necunoscută de ei, fiindcă nu cutezară să se slujească de primejdioasele arme.

Căpitanul puse să se îndrepte vasul spre mijlocul golfului unde era sigur că nu-i vor putea ajunge săgețile.

Când echipajul află de dispariția lui George, se iscă o mare agitație printre marinari. În cele din urmă înțeleseră și ei că nu se putea întreprinde nimic prin întuneric.

În cabina comandantului se ținu deasemenea sfat; ce era de făcut? Părerea lui Farrow era că piticii nu-și aveau un loc statornic ci, întocmai ca și maimuțele trăiau prin copaci, când ici, când colo, de aceea era și mai grea salvarea lui George și a celor șase Malaiezi. Deși căpitanul nu-și exprima pe față teama din pricina Sanjei, toți înțelegeau din grija lui că

piticii aceştia sunt poate mâncători de oameni. Carnivori în orice caz — dovadă armele lor, de cari se slujesc să ucidă animale.

Ideea că George va avea tragica soartă de-a fi mâncat de pitici, îi făcu pe toţi să se înfioare. Pe căpitan nu-l mai răbda locul şi ieşi din cabină.

— Să ne ducem în partea de nord a insulei şi îndată ce se va lumina de ziuă să intrăm în desiş; poate că tot vom reuşi să-l salvăm pe George, propuse el.

— Speranţa să n'o pierdem în niciun caz, exclamă Rindow. Nu se poate, nu trebuie ca George al nostru să piară într'un chip atât de grozav, domnule căpitan.

Farrow îi aruncă o privire de recunoştinţă apoi se urcară amândoi în turn. Încet şi cu multă băgare de seamă, submarinul ocoli insula. Se opri în imediata apropiere a ţărmului de nord. Hotărâră să se formeze o trupă puternică bine înarmată, care să ia cu sine şi granate de gaze fabricate de prinţul Ghasna, apoi să pornească pe uscat imediat ce se vor ivi zorile.

Deşi mai era mult până atunci şi căpitanul dădu ordin de odihnă, nimeni nu se gândi să doarmă. Soarta lui George îi îngrijora pe toţi. Se aflase el, ce e drept, de multe ori în situaţii primejdioase, dar piticii aceştia cari trăiau prin copaci, mai rău ca fiarele sălbatece, îi puneau pe gânduri.

George grăbise pasul. Urmele acelea micuțe erau acum tot mai dese și adânc întipărite în pământ, ceea ce dovedea că piticii duceau cu ei o povară foarte grea pentru puterile lor.

Așadar atacaseră pe Bonga în luminiș și-l luaseră cu ei. Cu siguranță că va da în curând de sălașul lor. Poate că va reuși totuși să salveze pe Malaiezi, care se vor fi aflând în mare primejdie...

Deodată tânărul se opri în loc, aprinse brusc lampa de buzunar și sări în lături. Deasupra capului său se auziră țipetele acelea ciudate; așadar îl simțiseră. Dacă putuseră ei birui namila aceea de Malaiez, cu siguranță că nici el nu va putea scăpa din ghiarele lor. Smuci revolverul de la brâu, trecu lampa în mâna stângă și ascultă cu încordare. În juru-i totul foșnea. Auzise și până acum foșnetul acela, ceva mai slab, însă, dar îl atribuia vietăților pădurii care se trezește noaptea la viață.

Dar acum, i se părea că moartea îl pândește din toate părțile. Nici-când nu simțise aerul acela umed al Tropicelor atât de apăsător. Respira cu anevoie, inima bătea să-i spargă pieptul, o sudoare rece îi scălda tot trupul.

Auzi deslușit un foșnet mai tare lângă el — ba nu, părea să vină de deasupra capului. Își aminti că piticii se cățărau ca maimuțele pe copaci. George făcu un pas îndărăt dar tresări înfiorat, căci se izbise de cineva care se afla în spatele său:

Se auzi un strigăt melodios, pe urmă tânărul simți o înțepătură în mâna dreaptă și în același timp se stârni mișcare în jurul său. Pă-

durea întreagă se trezise parcă la viață, glasuri răsunară aproape, altele mai departe. Înțelese că fusese împresurat de pitici.

Repede ca fulgerul făcu lumină și ridică revolverul. Mai bine zis vru să-l ridice dar mâna îi păru deodată grea ca plumbul. Raza de lumină căzu pe un grup de pitici cari îl înconjurau ca un roiu din toate părțile.

Îl cuprinse deodată o spaimă grozavă. De ce nu mai putea mișca brațul drept? Și ce să fie furnicarea aceea din tot trupul? Degetele mânei stângi se desprinseră dela sine și lampa se rostogoli la pământ.

Nu mai simți nici o părticică a corpului și-l veni ameteală. Înțelese cu groază că înțepătura fusese otrăvită vru să țipe dar..., își pierdu cunoștința.

Când își veni în simțiri, se minună el singur că mai e încă în viață. Ultimul gând al lui fusese că-l otrăviseră piticii. Chiar și acum își amintea de cele citite prin cărți că popoarele cari trăesc în pădurile seculare au ca singură armă de apărare și vânătoare săgeți otrăvite.

Dar cum se făcea atunci că revenise la viață? Oare otrava avea putere numai să te amețească? De ce nu-l omorîseră piticii? Încercă să facă o mișcare și băgă de seamă că era legat. Fire subțiri de rotan îi intrau adânc în carne la încheieturile mâinilor.

Mintea i se limpezea din ce în ce și se simți purtat pe brațe. Așadar leșinul lui nu ținuse mult. În jurul și deasupra capului său pădurea răsuna de țipetele piticilor Deci,

pentru norodul acesta era tot una pământul sau ramurile copacilor.

Se pomeni deodată într'o rarişte. Luna lumina ca ziua. Spre marea lui mirare văzu la capătul rariştei o colibă de bambu.

Deci mai locuia aici încă un Alb, care trebue să se fi aflat încă înaintea lui Martens pe insulă. Ca fulgerul îi trecu lui George gândul acesta prin minte. Faptul că piticii ascultau de el era cea mai bună dovadă.

Când fu la vreo zece metri de colibă, un om înalt şi uscăţiv ieşi în întâmpinarea lui. Era un European îmbrăcat în haine coloniale. Într'o limbă pe care George n'o înţelegea spuse ceva piticilor cari îi răspunseră îndată într'un fel de ciripit.

Îl puseră pe tânăr jos la picioarele Europeanului.

Expresia feţei lui dovedea energie şi inteligenţă dar ochii luceau într'un chip ciudat. Pe buzele individului flutura un zâmbet enigmatic şi crud în acelaşi timp.

— Ia te uită, făcu el în englezeşte, după cum văd am avut noroc pe ziua de astăzi. Micii mei prieteni mi-au adus două noi puteri într'un interval atât de scurt. Trebuia să ştii, ţinere, că piticii lasă să treacă o săptămână la mijloc până să-mi vie cu alt ajutor. Dar fiindcă ai încălcat singur ţinutul nostru, se schimbă lucrurile. Aş vrea să-mi spui şi mie cum ai ajuns aici.

Instinctiv, George înţelese că nu trebuia să pomenească de tovarăşii săi. De aceea răspunse cu glas care părea încă speriat:

— Corabia noastră a căzut pradă ciclonului şi eu deabia am putut scăpa cu o barcă. Valurile m'au aruncat pe ţărm şi am pornit pe o potecă în pădure sperând să găsesc vreun adăpost omenesc.

— Speranţa nu te-a înşelat, numai că a ieşit altfel decât credeai. Acum vreau însă să-ţi fac o propunere. Aş avea ceva de lucru pentru dumneata, deşi e o muncă foarte grea şi primejdioasă. Drept e că mai mult de un an n'o să ţie, pe urmă vei primi de la mine o răsplată pe care n'ai putea-o câştiga nicăieri într'un interval atât de scurt. Piticii nu vor să se îndeletnicească singuri cu munca asta din pricina superstiţiei pe care mi-e cu neputinţă să le-o înfrâng. Mai am aici un European şi şase Malaiezi. Ei, ce zici, te învoieşti?

— Ar trebui mai întâi să ştiu despre ce muncă e vorba, răspunse George. Şi-apoi, ce mi se poate întâmpla dacă refuz?

— Munca constă într'aceia că vei scormoni pământul insulei împreună cu ceilalţi cari s'au învoit numaidecât. Trebue să ştii, tinere, că eu caut o comoară care e îngropată undeva pe aici şi al cărei loc nu-l cunosc. Dacă nu primeşti propunerea mea... Îţi atrag de la început atenţia că piticii ăştia au prostul obiceiu să mănânce carne de om. Dacă preferi să fii mâncat de ei, eu nu am nimic împotrivă. De altfel mai au şi alt obiceiu urât: îşi chinuesc îngrozitor prizonierii înainte de a-i omorî — din motive religioase, pare-mi-se. Cred însă că vei primi mai bucuros propunerea pe care ţi-o fac, cu atât mai mult cu cât s'ar putea

ca să găsim comoara în mai puțin de un an. Îți vei primi atunci partea care ți se cuvine și care cred că nu o să fie de lepădat. Ei ce zici?

Lui George nu-i trebuia timp de gândire fiindcă n'avea de fel poftă să fie mâncat de pitici. Și-apoi știa bine că tatăl său și prietenii lui vor porni chiar de mâine în căutarea lui. Cu armele pe cari le aveau, nu se temeau ei de pitici. De aceea răspunse imediat:

— Firește că primesc mai bine să muncesc.

— Nici nu m'așteptam altfel, zise străinul zâmbind. Cum te cheamă pe dumneata?

— George Rindow.

Tânărul se feri să-și spună numele adevărat știind că acela de Farrow era bine cunoscut în toată lumea.

— A, așa! Îmi pare bine de cunoștință, făcu necunoscutul zâmbind mulțumit. Eu mă numesc doctor Mors, ține minte. Și încă un lucru: vei dormi la un loc cu celălalt Alb, un domn Hess. Atât în coliba dumneavoastră cât și în timpul lucrului sunteți supraveghiați de micii mei prieteni, așa că nici să nu te gândești la fugă. Săgețile lor otrăvite își fac repede efectul. Și-apoi, la cea dintâi încercare, te predau lor să facă ei ce-or vrea cu dumneata. Fii sigur că au să se bucure grozav. Nădăjduesc însă că vei fi cuminte și nu o să te arunci de bunăvoie în gura lupului — cum s'ar zice. Armele astea minunate o să ți le păstrez eu până la plecare ca să nu-ți vie în gând să faci vreo prostie.

Se aplecă și trase dela brâul lui George celălalt revolver și pumnalul dăruit de Sanja.

Unul din pitici se apropiă de el și-i întinse revolverul și lampa de buzunar a tânărului, pe cari le scăpase când fusese cuprins de leșin.

La un ordin scurt al doctorului Mors piticul deslegă repede pe prizonier care se sculă încet de jos și-și întinse mădularele ca să și le desmorțească. Se uită acum mai atent la necunoscut și văzu pe chipul lui întipărită o sălbăticie de neînchipuit.

— Așa, zise doctorul. Du-te să-ți arate piticii noua dumitale locuință pe care sper că o vei părăsi mai curând decât credem amândoi. Te poți împrieteni în vremea asta cu domnul Hess. E adus de mine din Makassar. Se mai află încă un Alb pe insulă care a venit aici cu Malaiezii. Săptămâna viitoare trimit și după el. Caută să dormi nițel, munca despre care ți-am vorbit nu e de fel ușoară.

Se întoarse brusc și intră în colibă. George urmă, clătinând îngândurat capul, pe piticii care-i făceau semn și intrară în desiș. La vreo cincizeci de metri de luminiș se afla încă unul unde văzu două colibe, una mare și alta mai mică. În jurul acesteia se așezară opt pitici de pază. Orice încercare de fugă era deci exclusă.

Când păși George în colibă, auzi un glas somnoros mormăind:

— Ce e?

Tânărul înțelese că era presupusul mort din Makassar și răspunse în limba germană:

— Un nou tovarăș de captivitate, care vine cu gând să te scape, domnule Hess.

O clipă domni liniște adâncă, apoi se auzi o mobilă împinsă cu putere la o parte și o

flacără pâlpâi prin întuneric. Hess trăsese un chibrit și aprinse lumânarea de pe masă. Urmă o lungă explicație din care Hess afla ce se petrecuse de două luni încoace de când se afla pe insulă. Bietul om nu mai putea de bucurie când auzi că va fi în curând eliberat de căpitanul Farrow și tovarășii săi. George vorbise firește în șoaptă de teamă ca doctorul Mors să nu fie pe-aproape ca să-i spioneze.

Hess povesti tânărului taina comoarei. Cumpărase planul de la un om din Makassar, dar doctorul Mors, care auzise convorbirea lor, îl ademenise pe insulă și i-l luase cu deasila. Mors mai fusese și în alte dăți aici, când avusese prilejul să scape de la moarte pe căpetenia piticilor care fusese mușcat de un șarpe veninos. De acolo respectul și recunoștința acestui popor de pigmei.

Doctorul însoțise numai pe proprietarul planului aici și n'avea nici un drept la comoară, dar și-l însușise el singur cu de la sine putere.

George își aduse în cele din urmă aminte de sfatul acestuia că ar fi bine să se odihnească nițel de oarece munca pe care avea s'o îndeplinească a doua zi era foarte istovitoare. Hess îi mai spuse că în afară de asta, primejdiile te pândesc la tot pasul din pricina șerpilor veninoși cari mișună prin desișul pădurii.

În colibă se mai afla pregătit încă un culcuș, căci Mors se aștepta să-i aducă piticii în curând și pe Martens. George găsi culcușul foarte plăcut și adormi repede cu speranța că a doua zi va fi eliberat de ai săi.

III. ȘIRETENIA DOCTORULUI MORS

DIS DE DIMINEAȚĂ fură treziți de glasul tăios al doctorului. Acesta se uita zâmbind la George și-i zise:

— Mă bucur că am în fața mea pe fiul viteazului căpitan Farrow despre ale cărui isprăvi am auzit foarte mult. Cu atât mai repede va merge deci treaba. Da, da, tinere, piticii mei mi-au și adus vestea încă de peste noapte că pe malul de nord al insulei a apărut „Dox"-ul dumneavoastră. Am înțeles atunci imediat ce s'a petrecut. Tatăl dumitale, cu care am și vorbit, și-a dat singur seama că nu e nimic de făcut. I-am spus că dacă face vreo încercare să acosteze pe țărm, te dau pe mâna piticilor să facă ei ce-or vrea cu dumneata. Și chiar reușind să pătrundă cu vreo câțiva oameni în insulă, până s'ajungă ei aici, vei fi dispărut de mult cu piticii mei prin desișul pădurii și tot n'au să te găsească. A înțeles numaidecât omul că am dreptate și a renunțat, urându-mi în același timp să sfârșim cât mai repede cu ceea ce avem de făcut. Așadar, pune-te serios pe lucru!

Unul din Malaiezi veni să le-aducă ceai și pește prăjit. George era buimăcit, parcă l-ar fi izbit cineva cu o măciucă în cap. Toate speranțele lui se irosiseră și nu știa într'adevăr cum va putea scăpa de acolo. Își dădea seama că amenințarea lui Mors nu era o vorbă goală.

Pe de altă parte își zicea că e cu neputință ca tatăl său să se lase întimidat de amenințările doctorului. Și dacă nu știa de puterea

grozavă a săgeților, îl punea pe el în mare primejdie. De i-ar putea da de veste prin cineva!

Se uită cercetător la Malaiez care părea să fie foarte inteligent după chip. Poate că ar reuși el să păcălească pe pitici.

George privi prin ușa întredeschisă și văzu pe doctor dând cu glas aspru porunci Malaiezilor de afară. L-ar putea deci vedea dacă ar vrea să vie în colibă. Șopti atunci cestuilalt în limba lui pe care o învățase destul de binișor:

— Cum te cheamă pe tine?

— Muta, Tuan, răspunse el.

— Bine. Ascultă 'ncoa, Muta. Tovarășii mei se află la țărm pe un vapor care poate merge și sub apă. Ai putea tu să scapi de sub supravegherea piticilor?

— Dacă aș ști că am unde să rămân, atunci nu mi-ar fi greu, Tuan.

— Tuanul care conduce vaporul este tatăl meu. Caută s'ajungi până la el, spune-i ce se petrece aici pe insulă și n'o să te căești. Nu uita nici de săgețile otrăvite cari sunt foarte primejdioase și nici că voiu fi dat pe seama piticilor dacă ar încerca să mă ia cu deasila. Aici nu poate ajuta decât șiretlicul, ai înțeles?

— Da, Tuan, am înțeles. Voi vorbi cu Tuanul de pe vapor și-l voiu aduce într'ascuns încoace. Știu eu cum să scap de sub ochii piticilor. Peste zi voiu spune Tuanilor ce e de făcut.

Se întoarse repede și ieși pe ușă, căci zărise pe doctorul Mors îndreptându-se spre colibă.

George văzu pe Mors punând întrebări cu glas răstit Malaiezului. Dar acesta dădu de

câteva ori din umeri ca și când nu l-ar fi înțeles.

— Domnule Farrow, zise doctorul venind la George, mi se pare că umbli cu gânduri de fugă; mai mult încă, sunt convins că ai încercat să ademenești pe Malaiez să-ți înlesnească fuga. Dacă Muta dispare astăzi, știu sigur că l-ai trimis la tatăl dumitale. În același moment te dau pe mâna piticilor, să știi. Vezi de-i spune lui Muta ce are de făcut.

George își mușcă buzele de necaz, dar se prefăcu foarte mirat când răspunse:

— Nu 'nțeleg ce vrei să spui, doctore. Îl întrebasem pe Malaiez ce am de făcut în privința lucrului care mă așteaptă. Fiindcă, vezi dumneata, e în interesul meu să se isprăvească mai curând cu găsirea comoarei. De aceea n'ar fi rău, domnule doctor, să-mi dai ceva amănunte despre ea. Zici că ai auzit despre isprăvile mele și atunci trebuie să mă crezi că am oarecare experiență în astfel de lucruri. Poate că am scurta mult din timp dacă aș ști mai precis ce e cu comoara asta și n'ar fi nevoie să scormonim toată insula ca s'o găsim, o muncă de câțiva ani, nu numai de unul singur, cum ziceai dumneata.

Doctorul Mors se uită uluit la el, apoi răspunse codindu-se:

— Hm . . s'ar putea să ai dreptate. Până acum, după o scurtă examinare a planului, am socotit că această comoară se găsește la capătul ăsta al insulei și am făcut aici săpăturile. Te pomenești că dumneata ai putea descoperi mai repede și am ajunge mai curând la țintă.

Tânărul aruncă o privire întrebătoare lui Hess și văzând că acesta încuviințează din cap, zise:

— Spuneai adineaurea, domnule doctor, că ți-ai aruncat numai în treacăt ochii pe plan. Unde sunt documentele?

Mors păru cam încurcat, apoi răspunse:

— Probabil că ați stat azi noapte de vorbă despre chestia care ne preocupă, așa că știi cum stau lucrurile. Fostul meu tovarăș Crüwe, care avea la 'nceput pretenții la comoară s'a lăsat păgubaș și s'a întors la Makassar unde a vândut planul d-lui Hess. Din păcate eu nu sunt omul care să întrebuințez mijloace drastice, altminteri aș fi aflat de la Hess dacă Crüwe i-a dat și alte lămuriri mai precise odată cu planurile. Totuși cred că pentru explicația desenului există și o cheie verbală. Poate că izbutești dumneata, domnule Farrow, să o ghicești, de aceea o să-ți arăt planurile. Stai te rog aici. Dumneata, domnule Hess, poftim la lucru. Știi că ești însărcinat cu munca preliminară, cea mai grea dealtfel ca și cea mai primejdioasă, de care ai putea fi însă scutit dacă mi-ai explica cheia planului.

George clătină îngândurat capul. Curios om și doctorul Mors ăsta. Susținea că nu e în stare de mijloace drastice și totuși punea pe Hess la munci grele și primejdioase pentru a-l sili să-i divulge cheia planului pe care bănuia că acesta o cunoaște. Se uită lung după tovarășul său de suferințe. Hess făcea impresia unui om energic și tenace. Nu era exclus ca să cunoască într'adevăr cheia în legătură cu planul și în urma căreia s'ar fi găsit repede

comoara. Prefera însă să muncească din greu un an întreg și să fie expus la cele mai mari primejdii decât să se trădeze.

În sfârșit. Pentru George principalul era să câștige timp. Știa prea bine că tatăl său va întrebuința toate mijloacele ca să-l scoată de acolo, fie ce-o fi. Așteptă acum cu încordare să vadă planurile pe cari i le va aduce acest ciudat doctor Mors.

Răbdarea nu-i fu pusă la grea încercare căci doctorul se întoarse foarte curând cu un plic mare pe care-l puse pe masa primitivă din mijlocul colibei. Scoase din el o hartă și o întinse în fața lui George.

— Vezi și dumneata, domnule Farrow, dacă poți înțelege ceva din documentul acesta care pare să fie foarte vechiu. Dacă izbutești, m'ai scuti de multă osteneală și ai avea și dumneata o parte mai mare din comoară. Îți dau timp până la prânz să studiezi documentul, vei fi însă supravegheat mereu de pitici — și te rog să iei în seamă ce-ți spun. Așadar, din ce vei reuși mai curând să deslegi taina, din ce vei scăpa mai repede de munca istovitoare care te așteaptă. Încordează-ți mintea ca să-ți scuteși corpul. Sper, domnule Farrow, că voi avea chiar astăzi rezultatul.

Doctorul înclină ușor capul, apoi ieși din colibă. George îl văzu vorbind stăruitor cu vreo câțiva pitici cari se aflau în luminiș, probabil ca să nu-l slăbească pe el din ochi.

Așadar fuga era exclusă. Să încerce, ar însemna să fiarbă în cazanul cu ciorbă al piticilor, după ce va fi îndurat mai înainte cine știe ce chinuri grozave. Trebuia deci, în pro-

prinul său interes, să se cufunde în studiul hărții vechi pe care i-o adusese doctorul și la care se pricepea foarte bine de oarece de mic copil privea ceasuri întregi hărțile ca să urmărească călătoriile tatălui său.

Se uită lung la bucata de pergament care reprezenta ținuturile mării Flores unde se afla acum. Văzu insula desenată mai deslușit, deci aici trebuia să fie comoara — dacă va fi existând într'adevăr. Sus, în colțul din dreapta al hărții, într'un mic patrat, erau reproduse iar contururile acestei insule din arhipelagul Insulelor-Tigrului. George cercetase foarte des și cât mai amănunțit tocmai pe acesta și admira acum pe artistul care a putut reda în linii atât de precise desenul.

Deodată i se născu în minte îndoiala dacă acest artist ar fi existat într'adevăr în timpuri atât de vechi. După aspectul documentului, acesta trebue să fi fost de cel puțin două sute de ani. Dar de unde putea atunci să cunoască desenatorul atât de exact latitudinea și longitudinea?

George înțelese imediat că harta data din timpurile moderne, se întrebuințase însă dinadins un pergament vechiu ca să se creadă că e vorba de vreo comoară veche pe care vreun pirat o îngropase acolo cu veacuri în urmă.

Dar ce taină se va fi ascunzând aici în pământ? Era poate vreo pradă din vremea războiului mondial care fusese ascunsă acolo. În ținuturile acestea nu putea fi vorba decât de o pradă luată de la Englezi, căci prin marea Flores adusese „Dox"-ul în ultimul an al războiului mari pagube flotei engleze. Scufundase el

singur aproape o sută de mii de tone. Era deci foarte lesne ca vreun om mai isteț să fi adus pe insulă bogățiile găsite pe aceste vase.

Ideea prindea din ce în ce mai mult rădăcini în mintea lui George în vreme ce cerceta harta. În același timp băgă de seamă că în pătratul din colț, unde era reproducerea în mic a desenului, se afla o cruciuliță pusă acolo fără nici un rost.

De la 'nceput mijise în capul lui gândul că harta era făcută astfel ca să înducă în eroare pe cineva care nu știa însemnătatea ei. Același lucru îl vedea și doctorul Mors căci nu degeaba susținea el că Hess cunoaște cheia și-l punea la munci grele pentru a-l sili să i-o spună.

Iarăși examină tânărul cu atenție harta. Ce căuta desenul acela în mic ca și cruciulița din colțul lui? Era într'adevăr de mirare că Mors, care părea om atât de inteligent, nu observase amănuntul acesta? Sau ideea fixă pe care o urmărea el că pe insulă se află o comoară foarte mare îl absorbea într'atât încât nu lua în seamă amănuntele?

George își aminti de privirea ciudată a doctorului. Ochii lui aveau o sclipire neobișnuită, o lucire care rezultă numai dintr'o supraexcitare a creerului și tânărul găsi deslegarea întregei probleme.

Doctorul Mors avea mintea sdruncinată, altminteri nu se putea explica atitudinea lui. De aceea privirea aceea ciudată, de aceea scăparea din vedere a amănuntelor din cari reeșea lămurit că harta fusese făcută în vremuri mai

noi și desenată dinadins astfel. De aci pornea și purtarea piticilor față de doctor.

George știa din cărți că popoarele primitive respectă pe nebuni și nu s'ar atinge de ei pentru nimic în lume. Așa trebuia să fie și aici cazul. Stăpânea pe pitici cari își dăduseră îndată seama că omul acesta nu era în toate mințile. Poate credeau chiar că spiritul vreunui zeu de-al lor se întruchipase în trupul acestui Alb străin.

Numai așa se explica supunerea lor față de el, cu atât mai mult cu cât Mors scăpase de la moarte pe căpetenia aceea mușcată de șarpe. Știa că nu l-ar părăsi de bunăvoie; mai mult: l-ar apăra până în ultimul moment.

Deci, dinspre partea asta, tânărul nu se aștepta la vreun ajutor de la ei, dimpotrivă, îndată ce ar încerca să fugă, piticii l-ar împroșca imediat cu săgețile lor otrăvite. Ar avea cel mai bun prilej pentru un ospăț de carne de om care e pentru canibali o friptură foarte gustoasă.

Totuși George se 'ndoia că doctorul, cu toată nebunia lui, ar lăsa s'ajungă lucrurile până acolo. Firește că tânărul trebuia să fie cu mare băgare de seamă și pentru moment nu găsea nici un mijloc de scăpare fără să se expună la prea mari primejdii.

Ei, dar mai avea tot timpul până la amiază să făurească vreun plan. Bănuia că Mors pusese să se caute comoara în loc greșit și lucrul putea să ție un an întreg, dacă nu și mai mult, căci va vrea să scormonească toată insula. Cum ar putea el însă să se pună în

comunicație cu tatăl său și tovarășii lui? Avea totuși mângâierea că Mors le spusese că trăiește, ceeace era pentru căpitan și Sanja o ușurare.

Și? Avea el vreo posibilitate să se pună în legătură cu ei fără să trezească bănuiala doctorului? Prin Malaiezi era exclus, căci nebunul ar fi fost în stare să-și pună în practică amenințarea și să-l predea piticilor ca „să facă cu el ce-or pofti" — cum zicea dânsul.

Ce însemna asta, știa el, George, foarte bine. Deocamdată doctorul era stăpân pe situație și ar fi fost în stare să se servească de avantajul pe care-l avea.

George tresări din gândurile sale când îl văzu pe doctor intrând pe neașteptate în colibă.

— Ei, tinere, ai descoperit ceva? îl întrebă el. Nu ești și dumneata de părere că comoara se află în partea de nord a insulei?

— Până acum așa se pare, răspunse el. Te-aș ruga însă să-mi lași timp să studiez mai bine harta. Nu fiindcă m'aș sfii de muncă, dar cred că aduc mai mult folos așa decât săpând o bucățică de pământ.

— Desigur, prietene; studiază mai departe harta! încuviință doctorul. Am mari speranțe că dumneata vei reuși să descoperi locul unde e îngropată comoara. Ar fi, de altfel, în interesul nostru al tuturor fiindcă, drept să-ți spun, nu-mi face nici mie cine știe ce plăcere să fac aici pe directorul de închisoare. Acum mă duc să controlez nițel pe tovarășii dumitale de lucru. Dumneata rămâi aici; îndată ce-ai încerca să ieși din colibă piticii ar crede

că vrei să fugi și ai pățit-o rău de tot. Ne vedem iar la prânz.

George aflase acum taina și nu mai avea nevoie să studieze harta. Se mira numai cum doctorul, cu inteligența lui, nu o descoperise încă, deși era cât se poate de ușor.

Să fi fost însă mai greu decât credea el? Oare ușurința asta aparentă era numai o cursă? La drept vorbind ar fi trebuit să-l preocupe acum mai mult căutarea unui mijloc de scăpare decât comoara, dar se mai uită odată cu atenția încordată la hartă. Spre norocul său, căci doctorul intrase pe nesimțite în colibă și-l privea pe furiș. Tresări speriat când îl auzi zicând:

— Acum văd că pot avea încredere în dumneata, tinere. Credeam că te prefaci numai și că harta nu te interesează atât cât făurirea unui plan de fugă. Bag însă de seamă, că m'am înșelat, — pari să iei lucrurile în serios. Îmi închipui și eu că nu ți-e tocmai plăcut să stai închis aici când știi că în fața insulei așteaptă submarinul tatălui dumitale. Dar n'am ce-ți face. Nu mă abat niciodată de la ținta mea, și apoi ai venit singur pe insulă fără să te poftesc eu. Am în dumneata o forță nouă de care nu vreau să mă lipsesc. Desleagă problema comoarei și pe urmă du-te sănătos cu partea de câștig care ți se va cuveni.

— Spune-mi, rogu-te, domnule doctor, nu crezi și dumneata că această comoară se cuvine de drept domnului Hess care a cumpărat cu bani ghiață planurile? întrebă cu ciudă George pe Mors.

— Hm, ar putea să ridice oarecari pretenții și el, eu însă mi-am pierdut luni întregi prin pustietatea asta, am muncit și am trăit înconjurat de mari primejdii, așa că am mai multe drepturi decât el.

Și iarăși sclipiră ochii doctorului în chip bizar, ceea ce întări bănuiala tânărului: omul era într'adevăr nebun. Comoara devenise la el o idee fixă și auzind că altul și-ar putea-o însuși, mintea i se rătăcea iar. Acum George era sigur că în astfel de momente doctorul n'ar fi pregetat o clipă să-l dea pe mâna piticilor dacă ar fi făcut cea mai mică încercare de fugă.

— Așa e, ai dreptate, răspunse el în grabă. Dreptul dumitale e, ca să zicem așa, un drept moral. În privința asta, te vei înțelege singur cu domnul Hess; obligația mea e să studiez înainte de toate bine harta. Adevărul e că taina va fi foarte greu de deslegat, dar am făcut eu și alte lucruri mult mai anevoioase cari păreau la prima vedere imposibil de rezolvat

— Bine, tinere, făcu doctorul zâmbind prietenos. Acum te las singur. Dacă ai reușit să descoperi ceva, strigă-mă pe nume, ferește-te însă să ieși din colibă. S'ar putea ca paznicii dumitale să interpreteze greșit gestul acesta.

George se apucă serios să studieze harta. Întâia soluție i se părea prea ușoară ca să fie cea adevărată. Trebuia să mai fie încă una, mult mai grea de găsit. Examină cu băgare de seamă pergamentul și deodată îi veni o idee. Da, da, așa trebue să fie.

Desenul din colț era găurit în patru locuri. Niște găuri foarte mici pe cari le observă de-

abia când ridică harta în dreptul luminii. Dar și în mijlocul desenului principal se aflau patru găuri, asemenea celorlalte, în aceeaș așezare neregulată.

Aici era deslegarea problemei. Desenul cel din colț trebuia suprapus peste celălalt cu găurile exact în acelaș loc. Cu siguranță că atunci s'ar fi aflat locul unde era îngropată comoara.

Firește că George se feri să spună ceva lui Mors, hotărât să păstreze taina pentru sine. Tovarășul său de suferință, Hess, era singurul în drept să ridice comoara, era proprietatea lui, căci o cumpărase cu bani plătiți înainte. Deasemenea și Martens, care trebuia să împartă totul cu el și care mai suferise, sărmanul, pe deasupra și prigoana poliției din Makassar.

George puse harta pe masă, își rezimă capul în palmă, și se adânci de formă în studierea pergamentului. În realitate însă nu se gândea decât la făurirea unui plan de fugă. Reuși-va Muta să se strecoare până la submarin? Sau să încerce el singur?

De-ar fi bănuit cel puțin locul unde se afla acum „Dox"-ul! Poate că tot ar fi riscat. Tovarășii i-ar fi venit într'ajutor chiar dacă ar fi fost vorba să se pomenească cu săgeți împroșcate de câțiva pitici.

Prin ce mijloc ar putea trage pe sfoară pe acest doctor Mors? Deodată îl străfulgeră un gând. Trebuia cu orice preț să-l ducă pe nebun în partea de nord a insulei. Când îl vor zări cei de pe submarin vor încerca neapărat să debarce.

Zâmbi mulțumit, apoi făcu cu unghia un

mic semn pe hartă drept în direcţia de nord a coastei. Aşa. Va arăta acest semn doctorului care, în lăcomia lui nebună după comoară, va cădea cu siguranţă în cursă.

IV. GOANA DUPĂ BOGĂŢIE

DOCTORUL SE ÎNTOARSE PE LA VREMEA PRÂNZULUI împreună cu Hess şi cei şase Malaiezi. Aşa dar Muta nu îşi putuse împlini făgăduiala. George fu foarte mulţumit, căci fuga Malaiezului ar fi putut dăuna acum planului său, de oarece Mors-ar fi prins bănuieli şi şi-ar fi pierdut încrederea în el.

Râzând voios tânărul îi flutură înainte harta.

— Domnule doctor, îi strigă el, mi se pare că am descoperit taina.

În vreme ce doctorul părea cuprins de o mare bucurie, Hess se posomorî la faţă. Descoperirea comoarei însemna pentru el pierderea ei. George îl linişti însă printr'un semn pe care doctorul nu-l văzu.

— Ce ce-ai găsit? făcu Mors, nerăbdător.

— Comoara trebue să fie îngropată ici, la marginea golfului, căci dacă ţii harta pieziş în dreptul luminii, se vede deslușit un semn mititel. Acelaş semn e şi dincoace pe reproducerea în mic a planului, aşa că potriveala îşi are rostul ei.

— Bine zici, răspunse doctorul, la asta nu m'am gândit. Soarta te-a adus pesemne pe insulă, domnule Farrow, ca să mă scuteşti de o muncă atât de obositoare. Poate că-ţi vei recăpăta chiar astăzi libertatea şi o bună parte

din comoară. Plecăm imediat după masă, adică după ce se va mai potoli nițel căldura. Ah, bine-ar fi să fie astăzi ultima zi pe care o petrecem pe insulă!

— Și cum vrei să pleci, domnule doctor? Pe jos? îl întrebă George râzând.

— Așa! Am eu barcă mea, o barcă strașnică pe care am ascuns-o însă așa de bine că nici dracu' n'ar putea s'o găsească, răspunse tot râzând Mors. Peste două ceasuri vin să te iau. Acum ia de mănâncă și culcă-te de te odihnește nițel.

Doctorul plecă lăsând harta pe masă. George o bagă repede în buzunar, apoi șopti lui Hess:

— Bine-ar fi să te ia și pe dumneata, domnule Hess, cu noi. Semnele le-am făcut eu însumi pe hartă de oarece vreau neapărat să ajung la coastă, cu speranța că tatăl meu se află acolo. Dacă e într'adevăr unde cred eu, încerc să fug. Caută să faci și dumneata același lucru. Poate că vom reuși să-l târâm și pe doctor pe submarin. Eu am descoperit într'adevăr taina comoarei și știu aproape precis unde se găsește. O vom ridica noi pe urmă.

— În nici un caz nu-i putem lăsa pe Malaiezi aici, răspunse Hess cu hotărâre. Nu vreau să cadă victimele devotamentului lor.

— Atunci trebue să-i punem și pe ei la curent cu cele ce plănuim noi. Poate că e chiar mai bine să fugim toți odată. Dacă tovarășii mei sunt pe-aproape, nu ne pasă de săgețile otrăvite ale piticilor. Au ei mijloace să înlăture pe stârpiturile astea. În sfârșit, poate că vom avea noroc. Cred că doctorul ar bă-

nui ceva văzând că semnele de pe hartă nu se potrivesc cu locul arătat de mine. De altfel, părerea mea e că omul ăsta nu e normal, comoara l-a zăpăcit de tot și l-a țâcnit deabinelea.

— Am băgat și eu de seamă, încuviință Hess. A, uite pe Muta, o să-i spun chiar acum să se înțeleagă cu tovarășii săi.

Hess vorbi stăruitor cu Malaiezul pe limba lui și pe care George o și învățase binișor. Bănuinașului îi lucea fața de bucurie și făgăduia să-și pună la curent prietenii cu cele ce se pregăteau.

— Să sperăm că e cel din urmă prânz de pe insulă, zise apoi Hess îngândurat și se uită cu silă la o bucată de carne friptă de vânat din fața lui. Dacă nu mă îndemna atunci piaza-rea să calc în gura lăcomiei și să cumpăr afacerea asta cu comoara, nu pățimeam ce-am pățimit.

— Vei avea în schimb amintirea unor întâmplări neobișnuite și astfel de amintiri sunt singurele lucruri frumoase cu cari ne alegem la bătrânețe, răspunse George. Dorul de aventuri dăinuiește ascuns în adâncul sufletului fiecăruia din noi și bine de cine a avut norocul să și-l satisfacă. Și-apoi, dacă reușești să pui mâna pe comoară, n'ai de ce să te căești, încheie tânărul râzând.

— Strașnic om ești, domnule Farrow! zise cu entuziasm Hess. Tatăl dumitale poate fi mândru de așa fecior, după cum poți fi mândru dumneata de un astfel de tată. Firește că și pe mine tot dorul de aventuri m'a mânat în lume, dar credeam că șederea mea la Tro-

pice era deajuns. Ceea ce mi s'a întâmplat însă acum, se cheamă o adevărată aventură. Despre dumneata am auzit atâtea vorbindu-se în tot cuprinsul Pacificului, încât încep să cred că l-ai întrecut pe tatăl dumitale. N'ai idee ce bine 'mi pare că am avut prilejul să trec împreună cu dumneata printr'o astfel de întâmplare.

— Stai că n'am isprăvit încă. Primejdia adevărată vine de-acum încolo, răspunse George zâmbind. Şi-apoi, nu se ştie dacă vom reuşi să scăpăm de-aici. Despre o amintire frumoasă nu poate fi vorba decât după ce te vei vedea; împreună cu domnul Martens, comoara şi cei şase Malaiezi ai d-voastră la Makassar. Acum să mâncăm şi să dormim puţin, vom avea nevoie mai pe urmă de toată tăria nervilor şi forţelor noastre trupeşti.

Perspectiva eliberării apropiate le trezise o poftă de mâncare strașnică la amândoi. Reuşiră chiar să aţipească nițel după masă.

Îi trezi doctorul Mors care zise intrând pe uşă:

— La drum, domnilor! În curând va suna ceasul libertăţii şi vă veţi lua răsplata. Unde e harta, tinere Farrow?

— Ai luat-o cu dumneata, răspunse George cu un aer nevinovat. Dar nu face nimic dacă ai uitat-o acasă, mi-am memorat eu bine golful unde e îngropată comoara. Hai că te duc eu deadreptul acolo.

Înfrigurarea bolnavă în care se afla doctorul cu gândul că va avea peste puţin mult dorita comoară îl zăpăcise într'atât încât nici

nu-şi mai aducea aminte dacă luase sau nu cu el harta. George avea însă nevoie de ea ca să poată ridica mai târziu comoara. Îşi memorase într'adevăr locul unde spusese el că se găseşte îngropată aceasta şi al cărui semn făcut chiar de mâna lui îl arătase doctorului. Cu simţul lui de orientare care părea să fie ceva înăscut în el, indică doctorului, când ieşiră din colibă, în ce direcţie s'o ia şi-l întrebă dacă există vreo potecă într'acolo.

Mors se gândi câteva momente, pe urmă răspunse:

— Da, poteca pe care o ştiu eu face ce-i drept un mic ocol spre miază-noapte, dar putem ajunge într'o jumătate de ceas la coasta de nord. Nu ştiu însă sigur dacă răspunde într'adevăr la golful însemnat pe hartă.

— Vom vedea noi. Sper că peste un ceas vom fi dat de comoară, strigă cu un entuziasm prefăcut tânărul.

Perspectiva aceasta îl făcu pe doctor să uite orice prevedere căci răspunse imediat:

— Să mergem, domnilor. Să luăm şi pe Malaiezi cu noi.

Porni grăbit spre desişul dinspre miază-noapte, urmat de George, Hess şi cei şase Malaiezi. George întoarse odată capul şi văzu cu bucurie pe pitici uitându-se miraţi după ei. În înfrigurarea care-l stăpânea, doctorul uitase să le dea instrucţiuni.

Pentru planul îndrăzneţ al tânărului, neglijenţa aceasta a lui Mors era de mare folos. Nu ştia dacă submarinul se mai ţinea pe coasta de nord a insùlei, dacă se mai afla la golful pe care-l însemnase el pe hartă. Dar

de oarece doctorul Mors vorbise acolo cu tatăl său, era de așteptat că tot acolo era și acum.

Se gândi apoi că Mors va fi pus desigur santinele pe mal cari să urmărească mișcările submarinului. Așa dar, fuga tot primejdioasă rămânea, căci piticii vor slobozi imediat săgețile lor afurisite înainte de-a avea tovarășii lui vreme să-i sară în ajutor.

Deodată doctorul Mors se opri în loc și ascultă. Dinspre miază-noapte se auzeau strigătele ciudate ale piticilor cari se îndepărtară însă destul de repede spre răsărit.

— Auzi? zise Mors lui George. Astea sunt santinelele mele. Tatăl dumitale se îndreaptă acum cu submarinul într'acolo. N'are decât să debarce dacă are poftă, va fi însă întâmpinat de săgețile piticilor.

George își pierdu un moment cumpătul. Ce era de făcut? Planul lui cădea în baltă dacă tatăl său plecase de la nord spre sud, pe când toate speranțele lui erau că-l va găsi acolo.

Țipetele piticilor se auziră iar, de astă dată cu o altă intonație și foarte repezi. Mors ascultă nițel, pe urmă zise zâmbind:

— Aha, știu ce s'a întâmplat. Submarinul s'a lăsat afund și piticii s'au speriat neștiind ce să creadă. Totuși, nu se mișcă de la posturile lor, așa că tatăl dumitale nu poate debarca, după cum plănuise, probabil.

George deabia își putu stăpâni o exclamație de bucurie ca să nu deștepte bănuielile doctorului. Ghicea că era o manevră a căpitanului ca să inducă în eroare pe pitici. Își cunoștea el prea bine feciorul ca să nu știe că acesta va face tot ce-i va sta în putință, ca să se pună

în legătură cu el, ceea ce nu se putea decât rămânând în partea de nord a insulei unde vorbise cu doctorul cel misterios.

Mors dădu de câteva ori din cap mulțumit, apoi păși mai departe. De astă dată George îl urma cu inima ușoară. Era aproape sigur că santinelele vor fi alergat spre coasta de răsărit unde se așteptau să vadă ivindu-se iar submarinul.

Cărarea cotea acum spre nord și în pădure domnea o liniște adâncă. Mors se uita din când în când spre vârfurile copacilor și zise în cele din urmă clătinând nemulțumit capul:

— Au alergat toți la țărm și n'ar fi trebuit s'o facă. Nu face nimic, au să fie ei cu ochii în patru și-așa.

După un sfert de ceas ajunseră la coasta de nord a insulei. Doctorul păru deodată neliniștit. Deabia acum își dădea el seama că se afla singur cu șase prizonieri. Dacă nu se găsea nici un pitic pe-aproape, atunci nu i-ar fi ajutat la nimic revolverul pe care-l mângâia mereu dinadins ca să-l vadă ceilalți.

George aruncă o privire spre mare. Se aflau nu la o limbă de pământ ci la un loc al coastei unde submarinului i-ar fi fost cu neputință să acosteze.

— Trebuie să ne ducem mai spre vest, zise el, acolo e golful. S'o luăm pe mal și vom ajunge lesne la el.

Și fără să mai ia în seamă pe doctor porni singur înainte ca și când nu mai avea răbdare să aștepte pe ceilalți. Aceasta îl liniști pe Mors care se uitase cam îngrijorat în jurul său.

Păşea acum în urma lui George cu speranţa că în curând va da de comoara mult visată.

Tânărul nu-şi lua ochii de la mare. Se aştepta să zărească din moment în moment periscopul submarinului, nădăjduind s'ajungă în curând la un loc unde debarcarea s'ar fi putut face cu uşurinţă.

Dădură în sfârşit de o limbă mare de pământ ale cărei margini de coral cădeau vertical în mare şi unde era posibilă o debarcare.

— Aici, domnule doctor, strigă George, trebue să fie golful însemnat pe hartă. Stai niţel, cred că unde se îndeasă stâncile celea între tufe e. Cine a îngropat comoara a ales dinadins un loc mai deosebit ca să-l poată găsi lesne. Vrei să ne uităm?

— Negreşit că vreau, strigă cu 'nfrigurare Mors. Cred că ai dreptate, domnule Farrow. Golful pare să fie un bun loc de debarcare. Poate că omul care a ascuns comoara de frica piraţilor n'a mai avut vreme să intre mai afund în insulă şi de aceea a ales tocmai locul ăsta.

George răsuflă uşurat. Tocmai în clipa aceea zărise periscopul „Dox"-ului care răsărise la capătul golfului şi se apropia încet de ţărm. Sosise în sfârşit momentul căci piticii erau toţi adunaţi în partea de răsărit a insulei unde aşteptau să iasă submarinul la suprafaţă. Sau poate văzându-l pierind brusc în apă, spaima îi făcuse să uite de orice şi o luaseră la fugă crezând că au deface cu vreo divinitate care-i putea nimici pe toţi. Doctorul Mors se îndreptase în grabă spre grupul de stânci aşa că George putu face un semn

cu mâna spre „Dox", știind că tatăl său pândește din turn și-l va fi văzut cu siguranță. Așa și era, căci acum „Dox"-ul venea direct spre el.

George mai arătă printr'un semnal că aici coasta se lasă vertical în apă și că vasul se poate apropia până la mal, apoi se apropie de Mors, care se căznea să smulgă un bolovan mare din loc și-i zise:

— Stai să-ți ajut și eu, domnule doctor. Cred că nu m'am înșelat și am dat, în sfârșit, de comoară, așa că astă-seară voi fi liber. Să sperăm că tata nu va încerca o debarcare pe coasta de răsărit; dacă ar ști cum stau lucrurile, ar aștepta cu răbdare până ce mă voi întoarce.

Doctorul se ridică gâfâind căci bolovanul nu se clintea. Se uită clătinând capul la enormul bloc de coral apoi strigă cu însuflețire:

— Presupunerile dumitale, domnule Farrow par să se adevereasca. Sub bolovonul ăsta trebue să fie comoara. Să ne încordăm puterile și s'o scoatem la lumină.

— Nu mai e nevoie, răspunse George cu sânge rece. Te-am tras pe sfoară, doctore Mors. Eu însumi am însemnat locul ăsta pe hartă, fiindcă eram sigur că voi găsi pe tata cu submarinul aici — cum e și cazul, după cum vezi.

În timp ce vorbea, tânărul smulsese revolverul de la brâul doctorului și-l îndreptase spre el. Mors rămase cu ochii holbați când văzu în imediata apropiere a țărmului turnul submarinului răsărind din apă. Oblonul se ridică brusc, căpitanul Farrow sări pe punte și după el năvălind toți cari se aflau pe „Dox".

Era doar vorba de salvarea scumpului lor George!

Doctorul Mors aruncă tânărului o privire în care se putea citi desamăgirea și mâhnirea în același timp, lăsă capul în piept și murmură:

— Așa dar comoara rămâne îngropată pe veci în pământ. Zadarnică mi-a fost truda, zadarnice speranțele Da, domnule Farrow, ai fost mai tare ca mine. Nu degeaba ești admirat de o lume 'ntreagă. Dar nu, nu mă dau încă bătut, făcu el apoi dârz, voi căuta mai departe și tot o voi găsi. Acu pleacă du-te cu ai dumitale, să nu mai încerci însă să calci prin insulă, dacă nu vrei să te dau pe mâna piticilor mei.

— Stai! strigă George când Mors vru să dispară în desiș. Regret din suflet că sunt silit să te amenințcu propria dumitale armă, dar rămâi, te rog, pe loc, altminteri trag.

Mors râse batjocoritor și răspunse:

— Revolverul nu e încărcat, tinere. Te sfătuesc să pleci acum și să nu te mai prind peaici că n'o să mai scapi așa de lesne, crede-mă.

În clipa următoare pieri în pădure. George n'avea de fel poftă să se ia după el. Deocamdată se grăbea să se îndepărteze cât mai curând de săgețile otrăvite ale piticilor. Dintr'o săritură fu pe puntea submarinului. Hess și cei șase Malaiezi săriră și ei în urma lui și vasul porni imediat.

În câteva cuvinte tânărul povesti căpitanului și celorlalți cele întâmplate și încheiă:

— Nu încape nici o îndoială că am descoperit taina hărții și pot găsi cu siguranță lo-

tul unde e îngropată comoara. Trebue neapărat s'o ridicăm, altminteri ne-a fost drumul degeaba.

Tăie acum cu băgare de seamă desenul cel mic care reproducea exact pe cel mare şi îl aşează peste el cu găurelele exact unele peste altele. Ţinu apoi pergamentul în dreptul luminii şi după câteva momente strigă cu bucurie:

— Am avut eu dreptate. Locul unde e ascunsă comoara se află în partea de răsărit a insulei. Şi-acum, domnilor, se adresă el lui Martens şi Hess, la noapte o desgropăm.

— Nu, domnule Farrow, răspunse cu însufleţire Hess, s'o lăsăm acolo unde e. Pentruce ne-am expune din nou unei primejdii din care deabia am scăpat. Ne lăsăm mai bine păgubaşi.

— Eu, în orice caz, trebue să mă mai întorc odată în insulă, zise foarte calm George. Mi-a rămas pumnalul dăruit de Sanja şi vreau să mi-l iau îndărăt. La asta nu mă pot împiedica toţi piticii din lume cu doctorii Mors ai lor în cap. De altminteri, mi-am şi făurit planul cum să fac. Petre şi Kard au să vină cu mine.

*

În timp ce se întuneca, Mors se afla tocmai în partea de sud a insulei ca să-şi inspecteze santinelele. Piticii păreau însă mai puţin ascultători ca până atunci. Cu mare greu reuşi să-i facă să rămână la posturile lor. Doctorul se întoarse apoi nemulţumit în coliba lui. Simţea că-şi pierduse autoritatea asupra supuşilor săi. Piticii cari stăteau cocoţaţi în vâr-

furile copacilor și se uitau spre mare deveniră deodată neliniștiți. Apa se agita fără să să vadă nimic la suprafață. Deodată scoaseră țipete de spaimă, cari trecură din copac la copac. Ca o turmă de maimuțe înfricoșate de apropierea unui leopard, săreau micile făpturi omenești din cracă 'n cracă scoțând strigătele lor de alarmă, ceea ce mărea și mai mult panica. Din apă se iviră deodată trei făpturi diforme. Erau George, Petre și Kard în costumele lor de scafandri care se apropiau de mal. George prevăzuse că la vederea lor, piticii îngroziți o vor lua la fugă. După ce scoase capul afară din apă, tânărul deschise repede masca de sticlă din dreptul feței. Auzi atunci cu bucurie țipetele de spaimă ale piticilor care se pierdeau spre interiorul insulei. Ieși apoi liniștit pe țărm cu tovarășii săi și scoase un răcnet prelung ca al crocodililor. Era semnalul pentru căpitanul Farrow că vicleșugul său reușise și că submarinul se putea apropia de golf. Cei trei scufundători se desbrăcară repede de hainele acelea grele și toți de pe „Dox" săriră de pe punte pe mal și alergară după ei la locul însemnat pe hartă.

Se afla aici un mic luminiș în mijlocul desișului. Începură să sape cu înfrigurare și în curând dădură de niște lăzi grele și saci de piele pe cari le scoaseră afară din pământ. Firește că în jurul celor cari săpau se orânduiseră santinele cari stăteau cu puștile întinse, gata să tragă în oricine s'ar apropia. Nu era însă nevoie, căci piticii erau prea îngroziți de ivirea scafandrilor ca să se mai întoarcă la locul unde îi văzuseră apărând.

George lăsă pe ceilalți să încarce lăzile și sacii pe submarin și porni cu Petre și Kard spre interiorul nordului insulei. Trebuia cu orice preț să-și ia îndărăt pumnalul Sanjei. De pretutindeni se auzeau țipetele înspăimântate ale piticilor, dar nu se mai temeau acum de ei. Ca măsură de prevedere își trăseseră căștile de scufundători pe cap; la lumina razelor de lună păreau niște arătări fantasmagorice.

Ajunseră în sfârșit la luminișul unde era coliba doctorului, în jurul căreia păzeau câțiva piticî. La vederea lor, începură să țipe îngroziți și o luară la fugă. George se repezi în salturi mari, urmat de tovarășii săi spre colibă. Nu se putea ca țipetele lor să nu fi atras atenția lui Mors. Și într'adevăr, când George fu numai la trei pași de ea, ușa se smuci cu putere și doctorul apăru în prag.

Părea acum că nebunia lui isbucnise cu furie. Văzând stafiile acelea ciudate, scoase un răcnet înfiorător și pieri pe după colibă.

Ideea lui fixă era că trebue să rămână neapărat în insulă ca să descopere comoara. George se repezi în casă, văzu la lumina lămpii armele lui pe masă, le luă în grabă, ieși apoi afară și făcu semn tovarășilor săi să-l urmeze.

În goană se întoarseră cu toții la locul unde lăsaseră pe ceilalți. Comoara nu mai era acolo, fusese transportată pe submarin în lipsa lor.

Deabia când se văzură în siguranță pe puntea „Dox"-ului, răsuflară ușurați. Așa dar, își împliniseră însărcinarea pe care și-o luaseră de bună voie.

Martens a fost recunoscut nevinovat. Dar însă se aleseseră cu o afacere strălucită. Comoara pe care şi-o câştigase cu mari încercări era într'adevăr foarte preţioasă, atât pentru ei cât şi pentru tovarăşul său Martens.

Drept recunoştinţă dădură fiecăruia de pe bord câte un dar, vase de aur sau idoli de aur şi argint, împodobiţi cu pietre scumpe, căci fără ajutorul lui Farrow şi a camarazilor săi, dar mai ales al lui George, n'ar fi reuşit să scape cu viaţă din ghiarele lui Mors şi ale piticilor săi. Peste noapte căpitanul Farrow îi transportă la Makassar şi-i debarcă pe un loc mai ferit pe uscat.

SFÂRŞITUL VOLUMULUI: CĂLĂREŢUL VALURILOR

Căutând să salveze o tânără fată din mâinile unui pirat temut, marinarii „Dox"-ului trec prin noi aventuri pasionante, cari vor forma subiectul broşurii următoare, întitulată:

JONNY DIN SUMATRA

Consilier editor: Prof. dr. VALERIU ACHIM
Redactor de carte: Prof. GHEORGHE SUSA
Tehnoredactor: Ing. ION CRĂCIUN

Dat la cules: februarie 1994.
Bun de tipar: august 1994.
Coli tipo 2.
Format 32/70×100 cm;
Tiraj 6.000 exemplare.

Editura „GUTINUL" SRL
Baia Mare — 4800
str. Ecaterina Teodoroiu nr. 4
telefon: 062/41 71 77
Jud. Maramureș

Tiparul executat la **Imprimeria „ARDEALUL"** din Cluj-Napoca, B-dul 21 Decembrie nr. 146 sub comanda nr. 73.

TINERI

Editura noastră Vă recomandă cu căldură :

1 Şt. Bellu,	**Pădurea răzvrătită**, proză scurtă, din lupta anticomunistă a maramureşenilor
2. T. Rocneanu,	**Destine conjugate**, roman
3. M. Marian,	**Portret de familie cu crizanteme**, roman
4. ***	**Poveşti nemuritoare** serial de la nr. 1 la 20
5. S. Receanu,	**Sufletul, pasăre albă**, roman
6. V. Frenky,	**Serbarea groazei**, roman
7. J. Verne,	**Un bilet de loterie**, roman
8. N. Mihali,	**Sărut pe o roată de tren**, roman
9. P. Dulfu,	**Gruia lui Novac**, poem naţional
10. ***	**Ghid de conversaţie germano-român**
11. S. Horvat,	**M. Eminescu, dicţionar cronologic**
12. V.R. Ghemeanu,	**Paralele şi memorie. Note de călătorie**
13. M. Boroş,	**Profesorul şi elevii**
14. T. Coman,	**Poveşti şi legende africane**
15. I. Chertiţie,	**Confesiunile unui gardian, destăinuit din închisoare**

ISBN-973-9063-55-2

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

11. **PROFESORUL BARNER**
12. **CASTELUL DIN MARE**
13. **TAINA CHINEZULUI**
14. **JONCA ENIGMATICĂ**
15. **MONSTRUL SFÎNT**
16. **SATUL GROAZEI**
17. **DEMONUL FLUVIULUI**
18. **DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT**
19. **PIRAŢII CRUCII**
20. **CORABIA-FANTOMĂ**
21. **CĂLĂREŢUL VALURILOR**
22. **GIONII DIN SUMATRA**

Lei 450